



โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนสิงหาคม ๒๕๕๕

พระธรรมเทศนาเนื่องในวันวิสาขบูชา

วันจันทร์ที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๕

โมทนาสาธุ โมทนาสาธุ โมทนาสาธุกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์
พระอริยธรรมเจ้าทุกพระองค์ พระอริยสังฆเจ้าทุกพระองค์ พระพุทธบิดาทุกพระองค์
พระพุทธรูปทุกพระองค์ พระครูผู้สร้างบารมี พระครูผู้สร้างอุปบารมี
พระครูผู้สร้างปรมาตบารมีของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระปัจเจกโพธิ์ทุกพระองค์
พระอัครสาวกสาวิกาเจ้าทุกพระองค์ พระอสีติมหาสาวกสาวิกาเจ้าทุกพระองค์
พระอรหันตสาวกสาวิกาเจ้าทุกพระองค์ พระอนาคามีเจ้าพระองค์ พระสกิทาคามีเจ้าทุกพระองค์
พระโสดาบันเจ้าทุกพระองค์ บารมี อุปบารมี ปรมาตบารมีทั้งปวง อภิมหันตกาลทิพย์ อนันตกาลทิพย์
ตลอดกาลทิพย์ อภิมหาศาลทิพย์ อภิมหาพุทธันดรนิรันดรวิเศษวิสุทธิอริยทิพย์ โมทนาสาธุ โมทนาสาธุ
โมทนาสาธุ วันนี้เป็นวันที่ระลึกที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้มาแล้ว ๒๖๐๐ ปี เรียกว่า ๒๖พุทธศตวรรษ
ธรรมที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้มีมากมายมากกว่า ๘๔๐๐๐ ที่จารึกเอาไว้ที่พระไตรปิฎกมีเพียงแค่
๘๔๐๐๐พระธรรมขันธ์เท่านั้น แต่ที่นอกจากพระไตรปิฎกที่ไม่ได้จารึกเอาไว้ยังมีอีกเป็นอุปมา
อนันต์เปรียบเหมือนกับที่พระองค์แสดงไว้ในพระไตรปิฎกที่พระองค์เจ้าร้อยกรองเอาไว้ว่าเปรียบ
เหมือนใบไม้กำมือเดียวเนี่ย คำว่าใบไม้กำมือเดียวก็เป็นตัวแทนต้นไม้ทั้งหมดเลย
เอามาใบละต้นใบละต้นสำหรับผู้มีปัญญาที่ว่าใบไม้กำมือเดียวแต่ถ้าเขารู้ว่าแค่ใบไม้กำมือเดียวถือว่าใช้ได้
แล้วเป็นประโยชน์แล้ว แต่ถ้าเราสามารถรู้ทั้งป่าเลยเนี่ย วิธีที่เราจะรู้ทั้งป่าเราจะทำยังไง? เรายังเพิ่ม
เรารู้อะไรเข้ามาหนึ่งเดียวเช่น สติบารมีก็เป็นสติอุปบารมี
สติปรมาตบารมีแล้วก็ขยายไปมันก็กว้างหมดทั้งป่าเลยที่เนี่ยเหมือนกับธรรมะ ขันติโลภจะ
หิริโศตตปปะอะไรเนี่ย เป็นขันติโลภจะบารมี ขันติโลภจะอุปบาร
ขันติโลภจะปรมาตบารมีแล้วเราก็รู้เป็นลำดับขึ้นไปเราจะเห็นความอัศจรรย์ว่าเป็นทิวทัศน์ยังงัยเนี่ยอย่าง
กับที่อาตมาพูดเนี่ยเหมือนกับอาตมาว่าต้นไม้ทั้งป่าเลยว่าเป็นลูกไม้ที่ต้นๆใบเดียวเนี่ยแสดงถึงว่ามันแตกต่าง
เราผู้ฉลาดไปหยิบมาต้นละใบๆแล้วเรารู้จากความแตกต่างของแต่ละใบแต่มันก็เป็นต้นไม้เหมือนกัน
เมื่อเรารู้แล้วเราเข้าใจต้นไม้แล้วเราจะทำยังไง? เราจะมาทำประโยชน์อะไรจากต้นไม้บ้าง?
เหมือนธรรมะที่พระองค์แสดงไว้ทั้งหมด
ตอนที่พระองค์ได้ตรัสรู้ใหม่ๆแล้วพระองค์ก็มาแสดงถึงทางสองอย่าง
ที่เขาเรียกว่าบรรพชิตไม่ควรเสพหรือไม่ควรเข้าไปใกล้ที่พระองค์สอนไม่ควรเข้าไปใกล้เนี่ยทุกอย่างเลยที่เป็น
านิกรรมหมดเพราะเข้าไปใกล้แล้วก็มีทุกข์ทั้งนั้นเนี่ย พระองค์จึงยกตัวอย่างกามสุขัลลิกานุโยค
ใครเข้าไปใกล้สุขแล้วก็อดจะติดสุขไม่ได้ ใครไปทรมานตนเป็นอัตตกิลมถานุโยค
แล้วไปสำคัญตนว่าตัวเองทำเก่งทำได้แต่คนอื่นทำไม่ได้ก็เลยติดอัตตกิลมถานุโยค



แล้วพระองค์ก็แสดงถึงมัชฌิมาปฏิปทาทางสายกลางแต่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ไม่ได้แสดงถึง
ท่านไปยกเอามรรค๘ มาเป็นมัชฌิมาปฏิปทาทางสายกลาง

แต่ความจริงแล้วธรรมมัชฌิมาปฏิปทาทางสายกลางก็คือความว่างนั่นเอง

คือเมื่อเราไม่เข้าไปใกล้กามสุขัลลิกานุโยค เราก็ว่างแล้วจากกามสุขัลลิกานุโยค

เราไม่เข้าไปใกล้อัตตกิลมถานุโยค เราก็ว่างจากอัตตกิลมถานุโยค

ฉะนั้นความว่างนี้แหละเป็นตัวจริงของมัชฌิมาปฏิปทา ที่พระองค์สอนเน้นหนัก

บรรพชิตก็คือผู้ต้องการจะพ้นทุกข์หรือนักปฏิบัติทั้งหมดไม่ควรเข้าไปใกล้ทางสองอย่างนี้

แล้วให้ปฏิบัติมัชฌิมาคือให้จิตว่างนั่นเอง ความจริงแล้วพระองค์ก็สอนอยู่ในหลักนักธรรมโทนี้แหละ

สอนสุญญตสมาธิให้มือนัดตาความว่างเป็นอารมณ์แล้วก็สุญญตวิโมกข์หลุดพ้นด้วยความว่างๆเนี่ย

ใครมีปัญหาที่อ่านสองคำแค่นี้ก็รู้แจ้งเข้าใจเขาเรียกอุคฆฏิตัญญูเพียงยกหัวข้อขึ้นแสดงก็รู้แจ้งโดยพลัน

วิปัสสิตัญญูยกหัวข้อขึ้นแสดงแล้วต้องอธิบายขยายความจริงจะเข้าใจได้

เนยนี้ทั้งยกหัวข้อขึ้นแสดงแล้วอธิบายแล้วต้องอยู่ปฏิบัติคือทำความคุ้นเคยเรียกว่าเนยผู้สอนได้

ปทปรมะถึงอยู่แล้วได้ยินได้ฟังแล้วอยู่ปฏิบัติแล้วก็ยังไม่สามารถรู้อะไรได้

แต่ก็ไม่เสียถ้าเอาจริงอย่างนั้นเรื่อยๆชาตินี้ไม่ได้บรรลุมรรคผลใดๆ แต่ถ้าในอนาคตกาลไปเจอพระพุทธเจ้า

รงมือตีสัญญาอนาคตังสัญญาพระองค์ก็จะเอาของเก่าที่เราเคยประพฤติปฏิบัติมาแล้วเอามาสอนเราอีก

ก็จะรู้แจ้งได้เข้าใจได้ เพราะถือว่ามีพื้นฐานมาแล้ว สำหรับคนมีพื้นฐานกับคนไม่มีพื้นฐานย่อมต่างกัน

คนที่เคยฝึกหัดตัดนิสัยมาแล้วอบรมมาแล้ว

จะเข้าใจได้รวดเร็วคนที่ยังไม่มีพื้นฐานหรืออนุบาลใหม่ๆต้องทำความคุ้นเคยไปก่อนอันนี้เป็นธรรมดาของโลก

ไม่ควรน้อยใจหรือเสียใจ เราอย่าท้อแท้ก่อนแอเนี่ย ทำไมจึงไม่ให้ท้อแท้ก่อนแอ?

เพราะพระพุทธเจ้าตรัสวิริเยน ทุกฺขมจฺเจติ จะล่วงทุกข์ด้วยความเพียร

เราเพียรอะไรทำการงานอะไรก็มีแต่ทุกข์ทั้งนั้นทุกข์เพราะการเพราะงานอะไร

เราต้องเพียรเพื่อว่างเท่านั้นเพียรเพื่อว่างอย่างเดียว

เมื่อเราเพียรเพื่อว่างทำความว่างให้เกิดขึ้นแล้วเราจึงจะไม่มีทุกข์นั้นแหละเราจึงจะได้ประโยชน์

เหมือนพระองค์แสดงบารมีทั้ง๑๐ไว้เนี่ย ทานให้แล้วก็ว่างแล้วหมดกระเป๋าทิ้งไปเท่าไร

แล้วเราก็เคยไม่รู้สีกว่ามันว่างเลยเนี่ยแต่ความจริงมันว่างหมดกระเป๋าทิ้งไปแล้วหมดไปแล้วเงินที่เราเอาไปทำ

บุญบ้างไปกินไปใช้ซื้อนั่นทำเนี่ยมันก็ว่างเหมือนกันว่างภายในว่างภายนอก

ว่างจากบุญทางโลกก็เรียกว่าว่าง

คือไปกินไปใช้ทางโลกมันก็หมดไปแล้วไปใช้จ่ายทางโลกก็หมดไปทางโลก

ที่นี้มาทำบุญทำทานมาใช้จ่ายทางธรรมก็ว่างในทางธรรมแต่เราก็ไม่ได้สำนึกในความว่างทั้งทางโลกทางธรรม

เราจึงมีความทุกข์ในทางโลกทางธรรมเมื่อเราเข้าใจแล้วเราก็จะได้หาทางวิธีพ้นทุกข์

ทำยังงัยเราจึงจะว่างจากทุกข์? พระองค์สอนว่าทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้

เราจะรู้ทุกข์ที่ไหนเนี่ยเราต้องมารู้ทุกข์ที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณภูฐัพพะ ที่ธรรมารมณ์นี้แหละ

สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ตัณหามันอยากที่ไหน? มันก็อยากที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณภูฐัพพะ



ที่ธรรมารมณีนี้นี้แหละ นิโรธความดับทุกข์ดับที่ไหน? ก็ต้องดับที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่รส ที่โณฐัพพะ ที่ธรรมารมณีนี้นี้แหละ มรรคควรเจริญให้มากคือตาเห็นรูปก็ว่างดับรูปเรื่อยไป หูได้ยินเสียงก็ว่างดับเสียงเรื่อยไป จมูกได้กลิ่นก็ดับกลิ่นเรื่อยไป ลิ้นได้รสก็ดับรสเรื่อยไป ภายได้สัมผัสก็ดับสัมผัสเรื่อยไป ใจได้รับรู้ธรรมารมณีก็นับธรรมารมณคือความรู้สึกเรื่อยไป นั่นแหละมันจึงจะเรียกว่าหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ก็คือต้องปฏิบัติ คำว่าปฏิบัติก็คือที่ภาษาพระเจ้าเรียกว่าภาวนา ภาวนาแปลว่าทำให้เป็นขึ้นมา ถ้าเราภาวนาอะไรให้เป็นขึ้นมาเนี่ยก็มีแต่ทุกข์ ถ้าเราทำความว่างให้เป็นขึ้นมาเราจะไม่มีทุกข์เนี่ยจำไว้แค่นี้

ภาวนาบางคนครูบาอาจารย์สอนให้ไปเจริญเมตตาภาวนา ไปรักในการภาวนานี้มีสองนัยยะ เอาไปรักอย่างโลกก็มีแต่ทุกข์ทั้งนั้น

ถ้ารักในการภาวนาเพื่อให้ว่างก็จะมีโทษจึงจะพ้นทุกข์ต้องรู้อย่างนี้แต่ครูบาอาจารย์ทั่วไปไม่รู้จริงเห็นแจ้งก็มาเหมารวมเหมาโหลหมดเหมาเข่งยกไปแล้วก็ลูกศิษย์มีปัญหาขนาดไหน

ขนาดครูบาอาจารย์ยังไปไหนไม่รอดเลยแล้วลูกศิษย์มันจะเป็นยังงัยบ้าง เหนื่อยเปล่าเพียรเปล่า ทั้งที่เหนื่อยเปล่าเพียรเปล่านั้นก็ยังไม่รู้จักความว่างเปล่าอีกยังเป็นทุกข์กับความเหนื่อยเปล่า(หัวเราะ)เนี่ยเราจะเห็นว่าดักดานซ้ำเติมหรือเพิ่มทวีคูณขึ้นไปอีกแล้วเราก็จะเข้าใจว่าพระพุทธรูปเจ้าสอนอะไรเราเนี่ย สอนมัชฌิมาปฏิปทาแล้วสอนให้กำหนดรู้ทุกข์ สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ นิโรธนิโรธความดับทุกข์ มรรคควรจะเจริญให้มากให้แจ้งเนี่ยก็คือถ้าเราจะเจริญก็ต้องดับเรื่อยไปว่างเรื่อยไปอย่าให้เกิดมีในจิตใจอย่าให้จิตใจไปยึดถือหรือยึดติดกับรูป เสียง กลิ่น รส โณฐัพพะ ธรรมารมณ

การที่เราทำให้มากหรือเจริญให้มากก็คืออันนี้เป็นนัยยะ คำว่านัยยะคืออะไร? นัยยะก็คือไม่เฉพาะแต่รูป เสียง กลิ่น รส โณฐัพพะ ธรรมารมณแค่นั้น

ให้เราไปสัมผัสรู้อย่างอื่นก็เช่นเดียวกันมีนัยยะอันเดียวกันที่มีอะไรแปลกปลอมเข้ามาก็ต้องว่างหมดเช่นเดียวกันที่นอกจากรูปแต่ความจริงพระองค์เหมือนกับวงกรอบไว้โดยว่ารูป เสียง กลิ่น รส โณฐัพพะ ธรรมารมณอันเนี่ยมันจะเกิดอยู่แค่นี้ยอยู่ในกรอบเขตเครือข่ายแค่นี้แต่บางคนมันจิตพิศดารแบบจิตวิจิตรไปสร้างไปทำอย่างอื่น แต่มันก็ประมวลมาจะเล็กละเอียดขนาดไหนมันก็ไม่พ้นรูปพินนาม รูปก็คือวัตถุ นามก็คือธรรมชาติที่จิตรู้ทั้งรูปทั้งนามเรานี้ก็ให้ว่างหมดคือให้ว่างจากรูปทั้งนาม ว่างเพื่ออะไร? ว่างเพื่อไม่ให้ยึดติดทั้งรูปทั้งนามทั้งวัตถุและนามธรรม วัตถุก็คือสมมุติบัญญัติ

ปรมาตถบัญญัติหรือปรมาตถสัจจะก็คือนามที่เรารู้ เดี่ยวจะนึกว่าแห่ม!

ที่เขาพูดกันถึงรูปนามพระอาจารย์ก็ไม่วู้หรืออก ทำไมจะไม่รู้! ที่เขาบอกว่าจิตโสภณจิต ๒๑ดวง พระอาจารย์บอกได้! พระอาจารย์นี่รู้เป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นดวงเลย ยกตัวอย่างต้นกล้วยก็ดวงหนึ่งแล้ว ลั่นจี๊ดดวงหนึ่งแล้วเนี่ยถ้าเราปลูกไปแล้วเนี่ยมองแปบเดียวเป็นร้อยเป็นพันเลยรู้อันนี้ขึ้นมาที่ดวงหนึ่งรู้อันนี้ขึ้นมาที่ดวงหนึ่งที่เราความฉลาดไม่ใช่ฉลาดยังงัย? เราก็ต้องรู้อันนี้แล้วละ

ละมาทุกดวงรู้อันนี้แล้วละมาทุกดวงที่อภิธรรมที่เขาสอนกันไม่ใช่อาตมาไม่รู้ อาตมาใช้ว่าอภิธรรม อภิแปลว่าธรรมสูงสุดหรือสุดยอด อภิหรือธรรมวิเศษ อภิเป็นวิภีเป็นธรรมที่วิเศษคือธรรมไม่มี



เขาจึงเรียกว่าอภิธรรม เนียอภิธรรม

ธรรมวิเศษคือธรรมที่ไม่มีตัวตนก็คือว่างทั้งหมดเลยถ้าใครไม่ถึงความว่างเนี่ยไม่ใช่อภิธรรมหรอก
 ยังไม่ใช่ธรรมสูงสุดเพราะว่างคือนิพพานัง ปรมัง สุขุณฺณัง
 เนียพวกที่ไปยึดติดรูปรนามอะไรต่อมิอะไรเนี่ยมากมาย ถ้าพูดถึงขั้นธ๕
 พระอาจารย์ก็รู่มากมายกายกองเขาเพียงรู้แค่รูป เวทนา สัญญา สังขาร
 วิญญาณแต่อาตมารู้ถึงเรื่องรูปเหนือรูป รูปเหนือเวทนา รูปเหนือสัญญา รูปเหนือสังขาร รูปเหนือวิญญาณ
 เวทนาเหนือรูป เวทนาเหนือเวทนา เวทนาเหนือสัญญา เวทนาเหนือสังขาร เวทนาเหนือวิญญาณ
 สัญญาเหนือรูป สัญญาเหนือเวทนา สัญญาเหนือสัญญา สัญญาเหนือสังขาร สัญญาเหนือวิญญาณ
 สังขารเหนือรูป สังขารเหนือเวทนา สังขารเหนือสัญญา สังขารเหนือสังขาร สังขารเหนือวิญญาณ
 วิญญาณเหนือรูป วิญญาณเหนือเวทนา วิญญาณเหนือสัญญา วิญญาณเหนือสังขาร
 วิญญาณเหนือวิญญาณเนี่ยอาตมาเขียนไว้ในเล่ม๔

เนี่ยโยมไปเปิดดูอธิบายไว้ไม่ใช่อาตมาพูดเล่นอาตมาเนี่ยรู้วิจิตรพิศดารมากเขารู้แค่๕
 อาตมารู้ถึง๑๒๐เอา๕อย่างเดียวนะเนี่ยทั้ง๕อย่างเนี่ยรูป เวทนา สัญญา สังขาร
 วิญญาณเนี่ยอาตมาแยกแยะไปถึง๑๒๐ ยังเพิ่มเป็นอดีต ปัจจุบันอนาคตอีกอีกมากมายกายกองเลย
 เนี่ยเพียงแต่อาตมาพิจารณาธรรมเนี่ยทั้งวันทั้งคืนอาตมาก็อยู่ได้แล้วไม่ต้องไปคิดถึงเรื่องอื่นเขาเรียกว่าจิต
 มีวิหารธรรมเครื่องอยู่ ไม่ได้คิดฟุ้งซ่านไปไหน

แล้วเราก็จะรู้ว่าที่มันยกย้ายถ่ายเทยังงัยก็มันยกย้ายถ่ายเทก็คืออนิจจังนั่นแหละ
 ที่เรายังยกย้ายถ่ายเทมากเหน้อยมากก็ยังเป็นทุกข์มาก แล้วก็อนัตตาด้วย
 เราไปยกย้ายถ่ายเทสิ่งที่ไม่มีความวิจิตรพิศดารขนาดไหนที่พระองค์ประมวลมาว่าไตรลักษณ์คืออนิจจัง ทุกขัง
 อนัตตาดูเนี่ยเป็นแบบนี้ความวิจิตรพิศดารขนาดไหนที่พระองค์ประมวลมาว่าไตรลักษณ์คืออนิจจัง ทุกขัง
 อนัตตาดูเนี่ยเขาเรียกไตรลักษณ์คือมันเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ที่นี้เมื่อเรารู้ถึงอนิจจัง ทุกขัง
 อนัตตาเราจะทำให้สั้นลงหรือง่ายลงทำยังงัย? ถ้าเราไม่มีอุปาทานยึดติดชะอย่างอนิจจังมันก็ไม่มีความ
 อนัตตาก็ไม่มีเพราะเราไม่อุปาทานยึดติดทุกขังปัจจุบันไม่มี เมื่อเราไม่มีอุปาทานทุกขังก็ไม่มี
 ก็ทำให้อนิจจังก็ไม่มี อนัตตาก็ไม่มีด้วยเพราะอะไร?

เพราะจิตเราว่างเนี่ยต้องสอนให้รู้จักพิจารณาแบบนี้เนี่ยยะมากมายต้องร้อยนัยพันนัยที่พระองค์แสดงสอน
 เอาไว้มากมาย๔๐๐๐พระธรรมชั้นธ๕เนี่ย

แต่แค่นี้ก็เท่ากับโบไม้กำมือเดียวหรือใบเดียวที่หยิบเอามาพิจารณา
 ใบเดียวก็สมบุรณ์ด้วยอนิจจังถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีเป็นสสารเป็นพลังงานไปแ
 ล้วอนิจจังไปแล้วเป็นธาตุดินเนี่ยเห็นมัยที่อาตมาอธิบายไปถามคนฟังมันถูกฝนลมแดดเผาอนิจจังจากต
 นมาแล้วว่าง พอเด็ดออกมาก็อนิจจังแล้ว

แล้วตอนนี้มันถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีนั่นเนาะมันค่อยๆแปลเป็นธาตุดิน
 แม้กลายเป็นธาตุดินแล้วมันก็ถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีจากธาตุดินกลายเป็นธาตุธาต
 แม้กลายเป็นธาตุธาตุแหละละเอียดไปแล้วก็ยังคงถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายปีกลายเป็นสสารแล้ว



แม้กลายเป็นสสารแล้วแทบจะมองไม่เห็นแล้วยังถูกฝนลมแดดแผดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีกลายเป็นพลังงานระเหยหายไปเนี่ยอนัตตา อนัตตาความไม่มีตัวตน

เพราะอะไรจึงไม่มีตัวตนเพราะสัจธรรมรูปเดิมคือไปไม่ปรากฏให้เราเห็นอีกแล้วมันแปรสภาพเป็นอย่างอื่นไปแล้ว เนี่ยให้เราเข้าใจอย่างนี้

แล้วมันก็เป็นอนัตตาภายนอกด้วยแล้วเราก็โอบนิโกเข้ามาสู่ตัวเรา สิ่งที่เราเห็นเนี่ยอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาภายนอกเนี่ยยังไม่เป็นธรรม เขาจึงเรียกว่าธรรมดาเท่านั้น

เราต้องโอบนิโกเข้ามาสู่ตัวเราคือมาเปรียบเทียบเนี่ยจึงจะเรียกว่าโอบนธรรมเข้ามาสู่ตัวเรา ตัวเรามันอนิจจังยังงัยเนี่ย อนิจจังจากท้องแม่มาแล้ว

เราคลอออกมาเดี๋ยวนี้เด็กแดงๆหายไปไหนแล้วอนัตตาถ้าตายเขาก็เอาไปฝังไปเผาแล้วนั่นแน่ะไม่ปรากฏให้เห็นอีกต่อไปอีกแล้วเนี่ยอนัตตาภายในอนัตตาภายนอก

เมื่อเรารู้จักอนัตตาภายในอนัตตาภายนอกแล้วนิพพานหรือยัง? ยัง

เราต้องทำความเข้าใจกับความว่างคือความไม่ยึดติดว่าทุกสิ่งเป็นพลังงานหมดเลย

ที่นี้เราก็มองว่าทุกอย่างเป็นพลังงานก็คือไม่มีตัวตนก็คืออนัตตานั่นแหละ

เราก็พยายามเอาทุกอย่างทั้งภายในภายนอกมันเป็นเพียงพลังงานเท่านั้นเองแต่เป็นพลังงานที่ไม่มีตัวตน แต่เรามายึดติดเป็นนั่นเป็นนี่เราจึงเป็นทุกข์เพราะเรามีอุปาทานยึดติดพลังงาน

ที่นี้เมื่อเราทำความเข้าใจกับความว่างไม่ยึดติดว่าทุกอย่างทุกสรรพสิ่งทั้งภายในภายนอกเป็นเพียงพลังงานคือไม่มีตัวตนอนัตตา

แต่เราจะไปเหนือได้ตะวันออกตะวันตกอีสานภาคกลางก็เราไปพบเพียงพลังงานเท่านั้นเองคือว่าง

แล้วจะมายึดติดว่าเป็นเราเป็นของเราได้ไหม? ไม่ได้

เราเพียงแต่จิตรับรู้เท่านั้นเองแล้วก็ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราอีก

เราก็ถือเอาเท่าที่จำเป็นต้องกินต้องใช้ต้องนุ่งห่มเนี่ย ที่พระองค์เรียกปัจฉัย๔

เนี่ยคือรับรู้ตามความเป็นจริงว่าเขาทำเพื่อให้เลี้ยงชีวิตเลี้ยงตนเลี้ยงครอบครัวให้อยู่ไปได้แต่ละวันแต่ละวัน

แล้วเราก็ไม่ต้องเป็นทุกข์เกินไป คำว่าเราไม่ทุกข์เกินไปทำยังงัย? อย่าไปเถียงกันทะเลาะกันเพราะของไม่มี

ไปทะเลาะกันเรื่องพลังงานบางคนเขารู้เรื่องพลังงานเขาศึกษามาปัจฉัยคือพลังงานอนัตตามา

แต่บางคนไม่ได้ศึกษามาไม่ได้เรียนรู้มาเหมือนไฟฟ้าเนี่ยมีพลังงานนั่นนะเนี่ยเห็นไหม(หัวเราะ)แต่ว่ามันก็ให้

แสงสว่างไว้เนี่ย แล้วมันมีตัวตนหรือเปล่า ถ้าให้แข็งไปจับไฟดูตมตายไหม?

ตายเนี่ยต้องเอาของจริงสอนใกล้ตัวเนี่ยมาเปรียบธรรมมะอันสูงสุดของพระเจ้าเรียกพลิกวิกฤติเป็นโอกาส

หรือทำของยากให้เป็นของง่าย เมื่อพระองค์แสดงสูงสุดแล้วพระองค์ก็ยกตัวอย่างว่า สุขาปฏิบัติทา

ชิปปาภิญญาเนียบปฏิบัติได้ง่ายและรู้ได้เร็ว สุขาปฏิบัติทา ทนธาภิญญาปฏิบัติง่ายแต่รู้ได้ช้าก็มี

ทุกขาปฏิบัติทา ชิปปาภิญญาปฏิบัติยากรู้ได้ง่ายก็มี ทุกขาปฏิบัติทา

ทนธาภิญญาปฏิบัติยากด้วยรู้ได้ช้าด้วยก็มี แล้วเราจะเป็นคนรู้ได้ช้าหรือเราจะเอาได้ง่ายดีหรือรู้ยากดี

เราก็ถามใจตัวเอง

เนี่ยที่พระอาจารย์เนี่ยฝึกมาตั้งแต่ของยากมาเป็นของง่ายมาพัฒนาจนเป็นของง่ายหมดรู้ง่ายเข้าใจเร็ว



ไม่ใช่อาตมาเขียนไว้ในสังฆทานเพื่อมาหลอกพวกโยมนะ ไม่ใช่เนาะ!

อาตมาเนียพัฒนามาได้แล้ว(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้พูดสั้นๆก็เข้าใจและอธิบายได้ด้วยไม่ใช่โมเม

ถ้าคนโมเมไม่รู้จริงมาถามก็อธิบายให้เขาไม่ได้หรอก

เรื่องสสารเรื่องพลังงานเคมีชีวภาพอะไรเนี่ยอีกเยอะมากเลย

เนียพระอาจารย์เนี่ยก็เหมือนในหลวงที่ว่าแกั่งดินนั่นแหละเหมือนกับที่เรารู้ว่าที่พระพุทธเจ้าสอนว่าเบรียว
หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม จืด

รสแล้วเราก็เพิ่มรสนั่นรสนี้เข้าไปเหมือนแกั่งดินๆมันเป็นกรดเป็นด่างมันเป็นอะไรเราจะเติมอะไรไปแล้ว

มันจึงจะมาใช้ประโยชน์ได้เราก็ใช้รสเนี่ยไปเพิ่มไปเติมลดตีกริมันลงมา

เนียพระอาจารย์เนี่ยทั้งโลกทั้งธรรมเราก็ต้องรู้แจ้งแทงตลอด

ถ้าเราเข้าใจธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วจะเป็นผู้มีปฏิภาณรู้ง่ายเข้าใจเร็ว โดยที่ไม่ได้ไปศึกษาเลย

ถามว่าพระอาจารย์ไปเรียนหรือเปล่า? เปล่า ความรู้ทางโลกก็ป.๔

(หัวเราะ)ทางธรรมก็พรรษาแรกได้นักธรรมตรี พรรษาสองได้นักธรรมโท

พรรษาสองได้นักธรรมเอกแล้วก็อ่านพระไตรปิฎกแล้วก็อยู่ป่าอยู่เขาแล้วก็พิจารณาทำไมพระองค์จึงสอน

อย่างนี้ แล้วการที่เราจะบรรลุมรรคผลจะทำยังงัย? เนี่ยรู้จากของจริง

เหมือนพระองค์อาศัยความโกรธละความโกรธ เราเห็นไหม?

ที่เขาโกรธกันถึงฆ่ากันแกงกันเราว่าดีหรือไม่ดี? เราเห็นแล้วว้ออ!

เห็นแล้วไม่ตีไม่เข้าใกล้แล้วคนซึ่งโกรธเดียวจะมาโกรธเราเข้าให้อีก

ไม่เอาแล้วเมื่อเราไม่เข้าใกล้แล้วเราก็มองจากเขาก็ว่างจากความโกรธอาศัยความโกรธละความโกรธ

อาศัยกิเลสละกิเลสอีก แล้วกิเลสคืออะไรรู้จักกันหรือเปล่าพระพุทธเจ้าเรียกกิเลสสามคือรูป เสียง กลิ่น รส

โณภูฐัพพะ ธรรมารมณนี่แหละพระองค์เรียกกิเลสสาม

ของในชื่ออย่างเดียวกันแต่พระองค์จะเขาเรียกผ่อนผันตามจริตสำหรับคนที่มีความรู้ความสามารถ

พระองค์ก็จะอุปมาอุปไมยหรือแยกแยะตั้งขึ้นมาเรียกแล้วก็ชี้ให้เห็นชัดเหมือนนายขมังธนูหลับตาดึงไม้พลาด

ถูกตรงเป้าทุกลูกเนี่ยต้องแบบนี้

เพราะฉะนั้นแล้วเมื่ออาตมาพูดถึงเรื่องสสารพลังงานสารเคมีอะไรเนี่ยโยมว่าเป็นวิทยาศาสตร์หรือเปล่า?

เนียธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ เหมือนกับที่อาตมาพิสูจน์อนัตตาให้โยมเห็นเนี่ย

คำว่าอนัตตาไม่มีตัวตนไม่น่าพิสูจน์ได้แต่ก็พิสูจน์ได้(หัวเราะ)คือพระอาจารย์ชี้ให้เห็นกระบวนการของมัน

อนจะถึงขั้นอนัตตามันแปรสภาพมาอนิจจังมาตลอดเลยเหมือนไปไม้เนี่ย มันอนิจจังด้วยดิน น้ำ ลม

ไฟเห็นมัย เหมือนกับถูกความร้อนมัน

ถูกหนาวเย็นความชื้นถูกฝนถูกลมถูกแดดเนี่ยก็เหมือนสสารเคมีเป็นชีวภาพมวลรวมเนี่ย

ที่เขาทำน้ำชีวภาพอะไรเนี่ยพระอาจารย์เนี่ยเข้าใจเนาะไม่ใช่ไม่เข้าใจแต่พระอาจารย์ไม่ได้ไปยึดติดอะไร

ใครพูดอะไรๆเนี่ยรู้แต่พันทุกซ์หรือเปล่า เราต้องถามตัวเองว่าพันทุกซ์ใหม่?

รู้แล้วเป็นทุกซ์หรือเปล่าแล้วพันทุกซ์ใหม่?

ถ้าไม่พันทุกซ์แต่เรารู้แล้วเราสามารถพลิกวิกฤตเป็นโอกาสได้พลิกทุกซ์มาเหมือนเรากำหนดรู้ทุกซ์แล้วไม่ไป



ทำเหตุให้เกิดทุกข์ขึ้นมามันก็ไม่มีความทุกข์แล้ว เหมือนต้นหาเป็นสมุททัยเหตุให้เกิดทุกข์
 เราไม่มีจิตคือจิตไม่มีเจตนาที่ไปรับรู้รับทราบรับเห็นแล้วไม่มีความปรารถนาที่จะรู้จะเห็น
 ไร้สมุททัยก็ทำอะไรเราไม่ได้เห็นมัย เหตุเกิดทุกข์ก็ไม่มีแล้ว ถึงมีรูป มีเสียง มีกลิ่น มีรส มีโณภูฏัพพะ
 ธรรมารมณณ์เต็มเลย แต่เราก็ไม่ได้ไปข้องแวะอะไร เรารับรู้ไม่รับเก็บก็ว่างหมด
 เนี่ยธรรมะพระพุทธเจ้าพิสูจน์ได้ไม่ใช่ของลึกลับซับซ้อนอะไรเลยสำหรับผู้รู้
 สำหรับคนไม่รู้ต้นเดาเอาอย่างงัยก็ไม่รู้มันจะพูดแบบอย่างคนไม่รู้มันจะเหมือนคนพาลนะเถียงกันทะเลาะกัน
 แต่ถ้าทุกคนมีปัญญาพอชี้แนะไปเข้าใจทันทีเลยแล้วก็โอ! มันอนิจจังแบบนี้เอง
 ที่พระองค์ว่าอนิจจังเป็นยังงัยเรายังไม่รู้จักกันเลยอนิจจังยังงัย แต่เราไม่ได้สังเกตเลยเข้าไปแล้ว
 สบายไปแล้ว บ่ายไปแล้ว เย็นไปแล้วมืดอีกแล้วสว่างอีกแล้วเนี่ยอนิจจัง
 ทุกวันทุกเวลาทุกนาที่ทุกวินาทีมีคุณค่าไม่ว่านาสาธุเนี่ย เห็นอนิจจังคือธรรมะของพระพุทธเจ้า
 คือมันอนิจจังทุกวินาทีเลย ทุกลมหายใจเข้าออกเลยแล้วถามว่าอะไรมีค่าสูงสุดในโลกนี้?
 ถ้าไปถามพระองค์ก็จะบอกว่าสิ่งในโลกนี้มีค่าสูงสุดมี ๒ อย่าง ศีลกับปัญญา
 ศีลเนี่ยคือทำให้เราไม่ต้องไปตกอบาย แต่ปัญญาทำให้สิ้นทุกข์ได้
 แต่ปัญญาคนก็ได้ยินแต่ชื่อตัวปัญญาแท้จริงก็ไม่มีใครรู้จักอีกแล้วเมื่อไหร่มันจะไปเจอ
 เนี่ยพระพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งสูงสุดในโลกนี้แค่ศีลกับปัญญา ศีลคือละเว้นหมดเลยละเว้นแล้วก็ว่าง
 ปัญญาคือรู้เหตุผลว่าเราจะต้องทำความว่างทำยังงัยแล้วเราก็ปฏิบัติไปตามที่เรารู้นั้นแหละจึงจะพ้นทุกข์เข้า
 ถึงนิพพานได้ มันเป็นอัญญะมัญญะปัจจุยไปสั่งสมกัน แต่พระองค์แยกแยะเพื่อให้รู้ง่ายเข้าใจเร็ว
 ถ้าเรามารวมๆกันอยู่เหมือนอาการ๓๒เนี่ยเป็นต้นตนผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ตับ ไต ไข่ พุง อุจจาระ
 ปัสสาวะอะไรพวกเนี่ยมันรวมตัวกันอยู่เนี่ยแล้วเรายังไม่รู้พอแยกออกมาเหมือนกับที่เขาว่าเนื้อๆเวลาเป็นห
 มูมันทั้งตัวเวลานี้เขาเปลี่ยนเป็นเนื้อหมูกระดูกหมูแล้วดับหมูได้หมูอะไรเนี่ยเห็นไหมมันแปรสภาพแล้วเห็น
 มัย ตายแล้วก็เป็หมคนั้นนี่ต้องรู้อย่างนี้
 พอแยกออกมาแล้วก็อนัตตาไม่มีตัวตนเลยคำว่าหมูอยู่ที่ไหนมันรวมกันนั้นนี่เป็นหมู
 พอแยกออกมาแล้วมันก็เป็นไปไม่ได้เนี่ยคือมันอนิจจังไปแล้ว เป็นทุกข์ตอนมีชีวิตอยู่
 ที่นี้ตายแล้วก็ว่างแล้วคนเขาไปกินบ้างหรือไปฝังไปเผาบ้างเดี๋ยวก่อนตตายว่างเปล่าหมดเราต้องรู้ความจริงต
 รงเนี่ย แล้วเราก็จะเห็นว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นของง่ายไม่ใช่ของยาก
 เมื่อรู้ว่าพระพุทธเจ้าแสดงของง่ายไม่ใช่ของยากแล้ว
 เรายังอยากอยู่กับทุกข์หรือเปล่า?(หัวเราะ)ถามใจเราดู
 ถามว่าเรายังอยากอยู่ในโลกแห่งความทุกข์หรือเปล่า
 ที่เขาแย่งกันแข่งชกหักกระดูกกันก่อนมีอบก่อกวิทาบาทหมางกันเนี่ยในสายตาพระพุทธเจ้าไม่เห็นพวกนี้อยู่ใ
 นสายตาเห็นว่าพวกนี้กำลังสร้างกรรมทำเวรสร้างทุกข์ให้แก่ตัวเองสร้างทุกข์ให้แก่คนอื่นไม่มีประโยชน์เลย
 เกิดมาเสียชาติเกิดเป็นโมฆะบุรุษโมฆะสตรี
 แทนที่จะเอาเวลาว่างไปทำกิจการงานหรือประพฤติปฏิบัติให้เกิดผลออกเงยทำมาค้าขายไอนี้มาหาเรื่องทะเล
 าะกันเปล่าๆเดี๋ยวก็ก่เดี๋ยวก็ก่เจ็บเดี๋ยวก็ก่ตายกันไปแล้วทุกก็โวยวายหาเรื่องหารากันไม่จบไม่สิ้นสำหรับคน



มีปัญญาก็ปลงแล้ว ใ้พวกนี้มันโง่สุดแสนโง่เลยต้องว่าอย่างนี้
 ที่อวดรู้วดฉลาดล้นแต่อ้างว่าเป็นดีอกเตอร์ปริญญาชั้นนั้นชั้นนี้แต่โง่กว่าวัวกว่าควายอีก
 วัวควายไม่ก่อก๊อบไม่ก่อกอะไรเนี่ยเพราะอะไรเขาโง่ไปให้เลี้ยวซ้ายมึงไม่เลี้ยวซ้ายพอเขียน
 เลี้ยวขวาเขียน(หัวเราะ)ต้องตามใจเขาเห็นมัยเนี่ย
 แล้วมันก็ถ้าตื้อๆมากๆเขาก็เข้าโรงเชือดเลยเพราะไ้นี้ตื้อสอนไม่ได้ทำไม่ได้
 เนี่ยพวกนั้นนะโง่กว่าวัวกว่าควายอีกไม่ทำประโยชน์ วัวควายยังใช้ประโยชน์ได้
 แต่พวกนี้ทำความทุกข์สร้างคามทุกข์ให้แก่คนทั่วประเทศต้องว่าอย่างนี้
 แล้วก็อวดตัวว่ามีปัญญาอย่างนั้นอย่างนี้ ปัญญาในทางไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ปรโลกเขาไม่ยอมรับ
 เป็นวิชาหากินเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวเท่านั้นเอง เรียนตรี โท
 เอกอะไรเนี่ยปรโลกเขาไม่ยอมรับเพราะเป็นวิชาหากินเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัว
 ทำผิดศีลผิดธรรมก็ต้องลงนรกเป็นตกนรกหมกไหม้เป็นเปรตตสุรกายสัตว์เดรัจฉานเนี่ยยะยะ
 ที่โบราณเขาบอก สวรรค์ในอกนรกในใจที่เขาเปรียบเทียบไว้เนี่ยเพียงแต่เราวิตกวิจารณ์อะไรเป็นทุกข์แล้ว
 ญาติพี่น้องคนนั้นไม่มีกินไม่มีใช้เจ็บไข้ได้ป่วย
 ยังไม่ทันเห็นเพียงได้ยินข่าวก็เป็นทุกข์แล้วเห็นมัยเนี่ยทุกข์ไปเปล่าๆทุกข์ฟรีต้องว่าทุกข์ฟรี(หัวเราะ)ใ้พวก
 นี้อยากได้อะไรก็อยากได้ฟรีๆอยากดื่มฟรีอยากกินฟรีอะไรเนี่ยแต่ทุกข์ฟรีไม่ได้คิดไม่ได้นึกว่านี่แต่ละวันนี่ฟรี
 ธิไปแล้วไม่มีประโยชน์อะไรเลยเพราะฉะนั้นเราอย่างเอาเยี่ยงอย่าง
 ที่อาตมาพูดนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่ามันมีตัวอย่างง่ายๆให้เรารู้ให้เราศึกษาแล้วเราจึงจะทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ตัว
 ของเราทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ครอบครัวเรา แล้วก็เมตตารักใคร่เป็นสิริมงคลทะเลาะกันวิวาทเป็นกาลกิณี
 เวลาเมตตารักใคร่กันมีแก้วแหวนเงินทองของมีค่าอะไรก็เอามาให้กัน
 คิดถึงกันยิ้มแย้มแจ่มใสมีความสุขเนี่ยเห็นมัย
 พอทะเลาะกันกาลกิณีแล้วเงินคนละกระเป่าแล้วยังกระนะกระแหนแล้วก็หย่าร้างกันบอกบ้านแตกแล้ว
 ครวแยกกันแล้วที่นี้เนี่ยพวกเนี่ย
 เมื่อเรารู้แล้วอาตมาเคยพิจารณาวิธีแก้ไขที่จะไม่ทำให้ครอบครัวแตกแยกทำยังงัย?
 ไม่มีใครรู้หรือเพราะอาตมาเนี่ยพิจารณาหาวิธีแก้ไขมาทุกเรื่องเว้นแต่ไม่มีใครถามอาตมาเท่านั้น
 วิธีที่ไม่ให้แตกแยกก็คือต้องให้อโหสิให้อภัยกันเท่านั้นนะ
 เวลาสามีทำมาหาได้เอาเงินเอาทองไปให้ภรรยาภิถาม
 ถามเอาเคล็ดชะหน้าบอกผมมีความดีใหม่หาเงินหาทองหาข้าวหาของมาให้คุณเนี่ยฉันมีความดีใหม่ผมมี
 ความดีใหม่ครับ?
 มีก็บอกเพราะฉะนั้นผมก็ขอโหสิด้วยนะด้วยอำนาจเงินทองข้าวของอันนี้ที่ผมเคยทำให้คุณไม่สบายกายไป
 ม่สบายใจขอโหสิด้วยนะครับ
 เขาให้อโหสิไม่ใช่ขอโหสิแต่เฉพาะปัจจุบันนะบอกตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติเลยที่ฉันทำให้คุณไม่ส
 บายกายไม่สบายใจตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติขอโหสิด้วยนะครับ เขาให้อโหสิก็โมทนาสาธุกับเขา
 ถึงคราวแม่บ้านหุงข้าวต้มแกงปรนนิบัติรับใช้ทุกอย่าง แล้วก็ถามเขาดีฉันมีความดีใหม่คะ? ก็บอกมี



ว่าดิฉันก็ขอโทษให้คุณด้วยนะคะตั้งแต่เนกชาติจนถึงปัจจุบันชาติแล้วมันก็จะต่างคนต่างให้โทษซึ่งกันและกันเนี่ยมันจะจูนขึ้นมาดีใหม่แล้วไม่แตกแยกด้วยรู้จักให้โทษให้ภัยกันเนี่ยมีวิธีเดียวเท่านั้นนะ ถ้าไม่ให้โทษไม่ให้ภัยเนี่ยแตกแล้วแตกเลย เหมือนแก้วแตกแล้วต่อยังงัยก็ไม่ติด

แต่ถ้าเรามีแก้วแล้วก็ชโลมไว้หน่อย

เดี๋ยวนี้เรามีแก้วไม่มีรอยเนี่ยเหมือนที่ไปหากแก้วต่อไม่มีรอยมาเดี๋ยวนี้พัฒนาเนี่ยต้องมาประสานคำว่าประสานก็คือสามัคคีเนี่ยคือต่างคนก็ให้โทษให้ภัยแล้วก็มาต่อกันใหม่(หัวเราะ)แล้วมันก็ยังใช้ได้ต่อไปอีก

แต่ไปกระทบกระแทกแรงต่อจากนั้นไม่ได้เนี่ยเดี๋ยวมันแตกอีกเพราะมันมีรอยอยู่แล้วเพราะฉะนั้นเราดูอย่างนี้อาตมาเนี่ยพิจารณาทุกเรื่องราวเลยแต่ที่ไม่มีใครถามอาตมาถ้าใครไม่ถามไม่มีทางรู้เด็ดขาด

เพราะความรู้้อาตมาเนี่ยเหนือความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วไป ที่พระองค์สอนให้โทษให้ภัยเพราะอะไร?

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร การจองเวรเวรของผู้นั้นย่อมไม่ระงับ

เวรเหล่านั้นจะระงับไปด้วยการไม่จองเวรเท่านั้น เนี่ยพระองค์ตรัสสั้นๆแค่นี้

เราต้องมาหาคำอธิบายเองเนี่ยทำยังงัยพระองค์จึงสอนแบบนี้แล้วเราก็อู้อขึ้นมาว่าอ้อ!

เนี่ยคนที่มาทำลายข้าวของมาทำความแตกแยกมาทำความวิบัติฉิบหายเนี่ยมันเป็นเพียงตัวสี่อเท่านั้นเอง

ไอ้ตัวเจ้ากรรมนายเวรเนี่ยมันดลบันดาลใจทำให้เขาอยากมาทำร้ายรังแกเรา

ไอ้เจ้ากรรมนายเวรซะใจไปแล้ว

แต่ถ้าเรามัวละเมอเพื่อพากันไปด่าไปสาปแช่งไปทำดีทำต่อเขาเนี่ยมันมีญาติพี่น้องเป็นร้อยเป็นพันเนี่ยเป็นข้าศึกศัตรูกับเราหมดเลยแล้วเวรกรรมเนี่ยมันจะผูกกับเราไปอีกมากมายเลยแล้วเมื่อไหร่หมดเพราะฉะนั้นพระ

องค์ฉลาดเลย เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

ก็ต้องตัดใจทิ้งเลยก็เพราะมันแตกไปแล้วมันเสียไปแล้วมันหายไปแล้วเราได้ใช้กรรมไปแล้วแค่นี้เกมส์เลย

ไม่ต้องไปเสียตายมันเรามีปัญญาเดี๋ยวหาใหม่ได้เนี่ยให้โทษให้ภัยแล้วเราจะได้ไม่มีเวรไม่มีกรรมต่อไปคนคิดไม่ถึงพระพุทธเจ้าหรือใครจะไปรู้จิตพระพุทธเจ้าไม่มี

หายาก(หัวเราะ)มีแต่พระพุทธเจ้าด้วยกันเท่านั้นจึงจะรู้จิตพระพุทธเจ้าด้วยกันต้องว่าอย่างนี้

ผู้อยู่ณ..ภูเขาสูงย่อมเห็นคนยืนอยู่ณ..พื้นแผ่นดิน

คนจิตใจสูงก็ย่อมเห็นคนจิตใจต่ำเช่นนั้นเหมือนกันเพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าใครจิตใจสูงจิตใจต่ำคนไหนดีคนไหนไม่ดีเนี่ยท่านรู้

แต่ท่านจะพูดหรือไม่พูดพูดแล้วไม่เกี่ยวเนี่ยไม่มีประโยชน์อะไรท่านก็เฉยๆรับรู้ไม่รับเก็บไปแต่ท่านก็มาสอน

ใจตัวท่านเอง(หัวเราะ)ไอ้สูงต่ำดำขาวอะไรก็เหมือนกันไม่ต้องยึดติดถ้าเราว่างแล้วถามว่ามีแก้วมีเจ็บบมีตายไหม? มีสูงมีต่ำมีดำมีขาวไหม? มีจนมีรวยไหมมีบุญมีบาปไหม? ไม่มี

ความว่างเนี่ยว่างหมดเลยนี่แหละนิพพานัง พรหมัง สุนฺณญฺยังต้องรู้ตรงนี้

แล้วพระยามัจจุราชก็มองไม่เห็นจิตเราด้วย เพราะจิตเราว่างแล้ว ไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่ง

เมื่อจิตเราว่างแล้วไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ย เราก็เข้านิพพานัง พรหมัง

สุขังในปัจจุบันที่เรียกว่านิรามิสสุข แล้วเราก็ทำให้ว่างไปจนกระทั่งตายเลย

เมื่อตายแล้วจิตน้อมไปสู่พระนิพพานก็เข้าถึงนิพพานัง พรหมัง สุนฺณญฺยังเนี่ยตอนตายเนี่ยว่างหมดเลย



ตอนเป็นเนี่ยเขาเรียกว่าสุอุปาทิเสสนิพพานหรือเขาเรียกว่านิพพานัง ปรมัง สุขัง
 ที่พระองค์แสดงนัยยะร้อยนัยพันนัยเพื่ออะไร? เพื่อให้รู้ความจริงว่าอนิจจังเป็นยังงัย ทุกขังยังงัย
 อนัตตายังงัยแล้วทำให้จิตว่างยังงัยเนี่ยเป็นอุบายของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นเลย
 ถ้าเราไม่มีผู้รู้มาแนะนำสั่งสอนเราจะรู้ได้ยังงัย ทั้งที่เราก็อู้อาตมาเคยเขียนไว้เนี่ย
 ใ้อ้ที่เราศึกษาต้องการอะไรเนี่ยเป็นความฝันทั้งหมดเลย
 ทุกอย่างเป็นความฝันแต่การปฏิบัติธรรมเพื่อพระนิพพานเป็นการทำความฝันให้เป็นจริง
 เพราะเราได้ยินพระพุทธเจ้าแสดงถึงนิพพานพระอรหันต์เจ้าแสดงถึงนิพพานแต่เราไม่รู้ว่านิพพานเป็นยังงัย
 นิพพานนั้นก็เป็นความฝันของพวกเราทุกคน
 ชีวิตที่แท้คือการทำงานทำให้เกิดประโยชน์ขึ้นมาเป็นชีวิตที่แท้คือแสดงถึงการดิ้นรนหรือการทำให้เกิดผลประ
 โยชน์หรือการเลี้ยงชีวิตให้เจริญเติบโตขึ้นมา
 จึงเรียกว่าชีวิตที่แท้คือการทำงานนอกนั้นเป็นความฝันเลยปฏิเสธแล้วฝันตื่นๆด้วยนะไม่ใช่หลับ
 ทุกคนเนี่ยฝันตื่นๆ
 คิดจะไปทำนั่นทำนี่ที่เรียกว่าดำริชอบนั้นนะเป็นความฝันทั้งหมดเลยที่อาตมาบอกต้องว่างจากการดำริชอ
 บแล้วโยมก็จะได้เข้าใจเหมือนกับฝันตื่นๆ
 แท้จริงแล้วชีวิตที่แท้คือการทำงานมันจะได้มีผลประโยชน์ทำงานเสร็จมามีผลแล้วมาเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัว
 ให้อยู่เป็นไปได้นะเนี่ยที่เรียกชีวิตที่แท้คือการทำงานคือมันช่วยให้เรามีชีวิตอยู่ได้ยืนอยู่ได้นอกนั้นเป็นความฝ
 ินหมดเลย
 สิ่งที่เราคิดที่ยังไม่ได้ทำเป็นความฝันทั้งหมดเนี่ยการปฏิบัติธรรมเพื่อมรรคผลนิพพานก็เพื่อทำความฝันให้
 เป็นจริง เหมือนที่พวกเราได้ยินเรื่องนิพพานแต่เราไม่รู้ว่านิพพานเป็นยังงัย? ต้องทำจิตให้ว่างนิพพานัง
 ปรมัง
 สูญญต้องสูญหมดว่างหมดทั้งภายในภายนอกไม่ยึดติดแต่เราก็ต้องรู้จักฐานะความเป็นอยู่ของเราว่าตอน
 นี้เรามีภาระที่จะต้องเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยงบุตรภรรยาสามีเราก็ต้องทำไปตามหน้าที่
 แล้วถามว่าเราต้องทำหน้าที่๒๔ ชั่วโมงหรือเปล่า? มีเวลาว่างหรือเปล่า?
 นั้นเนาะใช้เวลาว่างนั้นเนาะให้นึกถึงความว่าง ว่าวันนี้เราทำหน้าที่สำเร็จไปแล้วที่พระพุทธเจ้าว่า *อนากุลา
 จ กมฺมฺนฺตา* การงานไม่ค้างค้ำเป็นมงคล พระองค์สอนไว้หมดเลยทุกเรื่องต้องว่าอย่างนี้
 ไม่ให้คบคนพาลสมานเป็นมิตร *อเสวนา จ พาลานํ* บ้านเมืองจะวิบัติฉิบหายก็ *พาลานํ คบคนพาล*
 บ้านช่องแตกแยกอะไรก็คนพาลทั้งนั้น พระองค์จึงแสดงว่าเมตตารวมค้ำจุนโลก
 ต้องมองสองนัยยะเลยต้องคู่กันด้วย ทำไมพระองค์จึงต้องตรัสว่าเมตตารวมค้ำจุนโลก?
 เมื่อทุกอย่างเรารักใคร่เราก็จะถนอมรักษาใช้ใหม่ แล้วมันก็จะอยู่ไปอย่างนั้นเนาะเท่าที่มันจะอยู่ได้
 แต่ว่าให้รู้ไว้ด้วยว่าเมตตาคือความรักของอุปาทานด้วย ถ้าเราไปยึดติดมันๆเป็นทุกข์เพราะเมตต
 เมื่อเรารักไปแล้วนานเข้าๆก็สงสารอีกมีปัญหาหรือแก่เจ็บตายขึ้นมา
 ตอนรักกันตอนเป็นหนุ่มเป็นสาวเนี่ยเมตตารักกันพอแก่เฒ่าแล้วเมตตาก็กลายเป็นศรัทธาคความเชื่อถือค
 ือให้เกียรติกันจำไว้ให้ดี เมตตาก็กลายเป็นศรัทธา



อาตมาพิจารณาว่าทำไมบารมี๑๐พระองค์แสดงแต่เมตตาแต่ศรัทธาไม่เห็นพุดถึงเลย
แล้วพระอาจารย์ก็มารู้ข้อ!
เมตตารักใคร่ตอนเป็นหนุ่มเป็นสาวพอแก่เฒ่าผ่านไปเมตตากลายเป็นศรัทธาคือความเชื่อถือหรือให้เกียรติ
กัน แล้วไม่ต้องไปทะเลาะกันเนี่ย
แล้วเราก็อยู่กันได้ด้วยอยู่กันจนตายไปเลยล้มหายตายจากกันไปแล้ว(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้
อาตมาเป็นพระคิดเนี่ยก่อนเนี่ยมีคริสต์มาหาอาตมานะ แล้วมันบอกมันเป็นคริสต์ไม่ไหวพระ
อาตมาจึงบอกมันเป็นเนี่ยอาตมาเป็นพระคิดมันถึง
อาตมาไม่ได้โกหกนะอาตมาก็ย่ำว่าอาตมาไม่ได้โกหกพอเขางแล้วอาตมาก็บอกว่าอาตมาเป็นพระที่มีความ
มคิดจึงรู้ว่าเป็นพระคิดเห็นมัยแน่มัย(หัวเราะ)ไอ้พวกเนี่ยตามอาตมาไม่ทันหรอกไอ้มันไม่มีความคิดหรือ
คนหลอกให้เขาหลงเคารพบูชาอะไรล้างบาปได้อะไรพวกเนี่ยเอ็งเชื่อไหมว่ามันล้างบาปได้
บาปอยู่ที่ไหน?เอ็งจะไปล้างมันนะ
บาปอยู่ที่ใจนั่นนะร้อยวันพันปีมันนี่ขึ้นมามันก็ยังอยู่นั่นนะ(หัวเราะ)แล้วเอ็งไปล้างได้ยังงัย
ไปเชื่อได้ยังงัยล้างบาป
ต้องว่างอย่างเดียวนั่นนะจึงจะยุติเลยรวดเร็วฉับพลันทันใจไม่ต้องไปนึกถึงมันอีกว่าง ขอโหสิๆไปเลย
ว่าง! นั่นแหละจึงจะไม่มีบาปไม่มีบุญไม่มีเวรไม่มีกรรมอะไรทั้งนั้นต้องว่านิพพานัง ปรมัง สุขญัง
ต้องชี้ให้เห็น ไอ้พวกนั้นศีล๕ ก็ยังโกหกหลอกลวงต้มตุ๋นเขาแล้วจะมาช่วยอะไรคนเขาเคารพนับถือได้
อย่างพระพุทธเจ้าสอนด้วยเหตุผลที่ตามเป็นจริงเห็นมัย พิสูจน์ได้ใครจะพิสูจน์ปฏิบัติเจอแน่นอน
เนี่ยพระองค์ประสูติ ประสูติก็คือเกิดขึ้นเป็นกายมนุษย์เป็นพยานขนาดพระพุทธเจ้าเป็นอัจฉริยะมนุษย์นะ
ประสูติเนี่ยคือประสูติจากท้องแม่พระนางสิริมหามายา พ่อคือพระพุทธบิดาคือพระเจ้าสุทโธทนะ
แล้วก็เป็เด็กอัจฉริยะด้วย พอเกิดมาเดินได้เลย แล้วพุดได้ด้วย *อักโคหะมัสมิ โลกัสสะ เขฎฐโฐ
เสฎฐโฐหะมัสมิ อะยะมันติมา เม ชาติ นัตถิทานิ ปุนัพพะเว*
เนี่ยในโลกนี้เราเป็นใหญ่ไม่มีใครเป็นใหญ่เหมือนพระพุทธเจ้า ตอนพระองค์เป็นเด็ก
อสิทธดาบสที่เป็นอาจารย์ของพระเจ้าสุทโธทนะสำเร็จอภิญญา๕
สมาบัติ๘พอเอาพระกุมารคือพระสิทธัตถะมาให้คุณเท่านั้นนะพระองค์ปาฏิหาริย์ไปอยู่บนชฎาเนี่ยเหมือนกับ
เหาะได้เห็นมัย(หัวเราะ)เนี่ยจึงว่าพระองค์เป็นเด็กอัจฉริยะเนี่ยเห็นมัยแล้วพระเยซูพระเยซูเนี่ยพระอาจารย์
เคยเอามาถามแล้วให้รู้ไว้ด้วย ถามพระมารีว่าท่านไม่มีสามีจริงหรือ?
เขาบอกมีแล้วคริสต์เนี่ยเกิดที่หลังพระพุทธเจ้า ๓๔๕ปีเนี่ยเอ็งคิดดู
แล้วพระแม่มารีเนี่ยเคยเป็นคนใช้พระอาจารย์ด้วยเอ็งรู้ไว้เถอะ(หัวเราะ)แต่พวกนั้นโดนละลายหมดแต่เขา
บอกอาตมาว่าเขาเคยเป็นคนใช้เลยรอดไป
เลยเอาเขามาใช้เขาจะมีภรรยาเด็กคุ้มครองรักษาเด็กช่วยเหลือเด็กเนี่ยให้รู้เอาไว้รู้
โมเสสที่แยกฟ้าแยกน้ำแยกอะไรเนี่ยอาตมาก็เรียกมันมา ท่านแยกได้จริงไหม?
บอกแยกไม่ได้หรอกแต่มันขึ้นมา เนี่ยโกหกทั้งนั้นเป็นนิยายหมดแล้ว
เอ็งอย่าไปเชื่อตามประวัติศาสตร์ถ้าเอ็งไปหลงประวัติศาสตร์ยึดติดประวัติศาสตร์เอ็งก็โดนหลอกลวง



ไอ้ตัวจริงเขาเขียนขึ้นมาแต่งขึ้นมาแต่งไม่ดีให้เป็นดีก็ได้ แต่งดีให้เป็นร้ายก็ได้ มันขึ้นอยู่กับจิตเจตนาคนเขียน มันจะทำลายกันแต่ความจริงก็คือความจริงนั้นแน่แต่ทุกคนก็ไปหมัดอาตมาเรียกมาพิสูจน์ แม้กระทั่งนอศตราตามุสนะเองรู้หรือเปล่า

ทำไมพระอาจารย์จึงพยากรณ์อย่างนั้นเขาว่าเขาได้กลิ่นแล้วก็มีกระจกอันหนึ่งให้มาปรากฏในกระจกเขาได้กลิ่นฉานต้องว่าอย่างนี้ อาตมาเนียไม่ไ้ดมงายตามเขาสงสัยก็เรียกเอามาถามหมด

ไม่ได้โกหกใครด้วยแล้วก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรจากสิ่งเหล่านั้น

แต่เราก็ไม่หลงมงายใครไม่เชื่ออาตมาก็ยังเรียกมาพิสูจน์ได้อีกนะ(หัวเราะ)เอามาคุยได้อีกพวกยูเอฟโอเนี่ยอาตมาเนียสอนเอาไปนิพพานมากมาย

เอายูเอฟโอมาสอนแล้วให้เข้าพระนิพพานแล้วให้ยูเอฟโอเนี่ยไปทุกมิติภพทุกมิติภูมิทุกมิติจักรวาลทุกมิติแก็วผลึกเอาไปเผยแพร่พุทธศาสนาได้พระอาจารย์เนียเอามาคุยได้หลายครั้งแล้วนะอาตมาเนียเป็นผู้สามารถที่ไม่มีใครรู้สามารถเอาพวกยูเอฟโอมาคุยได้ให้เขารู้พวกยูเอฟโอเนี่ยเขาคิดแต่ข้างหน้าเขาไม่คิดถอยหลังแล้วเขาก็บอกรูปร่างลักษณะให้ลูกศิษย์อาตมาจดไว้เลยเนี่ยเด็กนักเรียนที่ครู

ใครอยากรู้เนี่ยอาตมาให้จดไว้หมดไม่ใ้ห้มงายด้วยแล้วอาตมาก็สอนให้เขาเข้าถึงด้วยแล้วให้เขาไปประกาศพระพุทธศาสนาทั่วทุกมิติภพภูมิเลย อาตมาเนียเป็นผู้สามารถไม่มีใครรู้หรือ

ให้โยมรู้ไว้เถอะว่าอาตมาเนียถึงเป็นพระธรรมดาเหมือนตาสีตาสาแต่ก็ไม่ธรรมดา

แต่มีปัญญาเทศน์สอนเยอะเยาะมากมายเลย

วันนี้เป็นวันประสูติของพระพุทธเจ้าเนียเองก็ได้ฟังแล้วเนี่ยว่านิพพานัง พรหมัง สุขังเป็นยังงัย นิพพานัง พรหมัง สุขัญญังเป็นยังงัย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตาเป็นยังงัย มัชฌิมาปฏิปทา คืออะไร? ก็คือความว่าง

อย่าไปมงาย สัมมาทิฏฐิเห็นชอบเห็นอะไรชอบๆพวกนี้ไปนิพพานไม่ได้ต้องว่างจากความเห็น

สัมมาสังกับไปดำริชอบเรื่องนั้นเรื่องนี้ก็ไปนิพพานไม่ได้ต้องว่างจากการดำริ

สัมมาวาจาการพูดจาชอบก็ต้องว่างถ้ามัวพูดอยู่ก็ยังไม่ไปนิพพานต้องว่าอย่างนี้ ต้องว่างจึงจะไปได้

สัมมากรรมมันโตการงานชอบก็ยังไม่ไปนิพพานไม่ได้มัวแต่ทำงานทำการนี้

สัมมาอาชีโวอาชีพชอบก็เอ็งจะไปทำอาชีพอะไรในนิพพานเพราะนิพพานว่าง ไม่มีอาชีพให้ใครทำ

ต้องว่างจากสัมมาอาชีโวเห็นมัย

สัมมาวาจาโมเพียรพยายามชอบก็ต้องเพียรว่างถ้าไปเพียรอย่างอื่นไปนิพพานไม่ได้

สัมมาสติระลึกชอบระลึกถึงพ่อแม่พี่น้องลูกเมียลูกเต้าเหล่าหลานเอาทรัพย์สินสมบัติไปนิพพานไม่ได้

ตัดทิ้งเลยอย่างอาตมาเนียตัดทิ้งเลย

ไม่ให้ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติเนี่ยไม่รอดหรือพวกเนี่ยยังไม่ถึงไหนต้องว่างจากกา

ระลึก สัมมาสมาธิตั้งใจมันชอบก็ตั้งใจมันกับความว่างอย่างเดียว

ที่ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะได้ฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าเรื่องอริยสัจ๔

เรื่องมัชฌิมาปฏิปทาแล้วท่านก็เกิดดวงตาเห็นธรรมว่า

สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเกิดขึ้นแล้วเป็นธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดา

ที่ท่านพิจารณาตามมรรค๘เนี่ย ในมรรค๘ ข้อใดข้อหนึ่งที่เกิดขึ้นในจิตแล้ว



มีความเกิดขึ้นแล้วเป็นธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนต้องดับเป็นธรรมดาเพราะท่านแสดงนัยยะเอาไว้
นะ แล้วที่ท่านมาสำเร็จเป็นพระอรหันต์ทั้งท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ พระวัปปะ พระภัททิยะ
พระมหานามะ

พระอัสสชิเนี่ยมาฟังเทศน์เรื่องอนัตตลักขณสูตรก็คืออนัตตาความว่างนี่แหละให้รู้เอาไว้เนี่ยอนัตตาความว่าง

แต่ที่พระอาจารย์มาพูดเนี่ยเอาสำหรับมาพูดกับคนไทย(หัวเราะ)จะได้รู้จักความว่างที่แท้จริงแต่พระองค์พูด
ในสมัยนั้นคนมีบุญญาธิการมากมาย พระองค์ก็จะเทศน์สอนบาลีจะพูดถึงอนัตตาความว่าง

แต่พระสาวกทั้ง๕พระองค์ท่านก็สำเร็จมรรคผลพร้อมกันนั้นเนี่ยเรื่องอนัตตลักขณสูตรก็คือลักษณะ
คำว่าอนัตตลักขณสูตรก็คือสูตรที่ว่าด้วยลักษณะหรือรูปร่างแห่งความเป็นอนัตตาคือความว่างเหมือนที่อา
ตมาชุมนุมเอามาพิสูจน์อนัตตาให้เห็น

แต่พระอาจารย์เอาไปไม่มายกเป็นตัวอย่างว่าอนัตตาภายนอกเป็นอย่างนี้อนัตตาภายในเป็นอย่างนี้
เนี่ยความจริงที่ท่านทั้ง๕พระองค์เนี่ยแต่ที่ท่านรู้ก็คือรู้ในมรรค๘ คือต้องว่าง

สิ่งใดเกิดขึ้นคือความรู้สึกนึกคิดสัมมาทิฐิเห็นชอบก็ต้องว่าง

เกิดขึ้นแล้วก็ต้องดับไปว่างไปท่านเห็นความเกิดดับของมรรค๘

คือสัมมาทิฐิใครเห็นชอบแล้วก็ว่างดับไม่ปรากฏให้เห็นอีก ดำริชอบก็เพียงดำริขึ้นมาแล้วก็ว่างดับไป

สัมมาวาจาพูดแล้วก็ว่างหายไปเห็นมัยมีหลักฐานอะไรพูดแล้วมีเพียงลมๆเท่านั้นเอง ไปยึดถืออะไรได้

พูดออกมาเหมือนมีตัวมีตนแต่ไม่มีเนี่ยสัมมากัมมันโตการงานสิ่งที่เราทำทั้งหมดประจำวันทั้งหมดที่เกิดขึ้น
พอทำเสร็จไปแล้วก็ว่างไปแล้วเห็นมัยเนี่ยจึงเรียกว่าอนัตตลักขณสูตรคือสูตรว่าลักษณะของความที่อนัตตา
หรือความว่าง โยมจะได้ไม่ม่งมายเนี่ยที่พระอาจารย์เอามาพูดให้คนไทยฟัง

แต่พรหมเทพเทวดาเดี๋ยวนี้เป็นคนไทยหมดนะฟังพระอาจารย์เรื่อง จะได้รู้ความจริง เนี่ยเกิดก็คือเกิด แก่
เจ็บ ตายที่พระองค์ไปเห็นแล้วพระองค์สลดใจแต่พวกเราทุกคนเห็นคนแก่ คนเจ็บ คนตายแล้วรู้สึกไหม?
เปล่าไม่ได้คิดอะไรเลย

แต่พระองค์เห็นปีนี้พระองค์รู้เลยว่าเราจะต้องเป็นคนแก่กลับมาเนี่ยสาวสนมกำนัลในเนี่ยที่เป็นบาทบริจาร
ิณีใช้พระพุทธเจ้า ๒๐,๐๐๐องค์นะ เป็นผู้หญิงล้วนเลยรับใช้อยู่เนี่ย

๒๐,๐๐๐องค์พวกนี้จะต้องเป็นคนแก่หมด

พอพระองค์กลับมาแล้วไม่รับรู้แล้วพระองค์เพียงแต่เห็นรู้แล้วใจนี้เป็นคนแก่หมดแล้วๆเอาคนแก่มาติดสีตี
เป่าให้เรามีประโยชน์อะไร

ที่เคยฟังสนุกสนานเพลิดเพลินก็พอรู้ความจริงแล้วก็เนี่ยเสียงจากคนแก่(หัวเราะ)ได้กลิ่นจากคนแก่อะไรต่อ
มิอะไรเนี่ยลงแก่หมดเลยเป็นอนุสสติตามระลึกเลยพอพระองค์ไปเห็นคนแก่กลับมาพระองค์จะพิจารณาเห
็นอะไรก็เห็นแต่ความแก่ได้ยินเสียงก็เสียงแก่กลิ่นแก่รสแก่สัมผัสแก่

พอรุ่งขึ้นมาเจ็บพวกนี้ต้องเป็นคนเจ็บคนป่วยหมดเลยรูปเจ็บ เสียงเจ็บ กลิ่นเจ็บ รสเจ็บ สัมผัสเจ็บ

โง่รู้พะเจ็บหมดเลย พอเห็นคนตายว่าไอ้! พวกนี้ตายหมดกลับมา

แล้วพระองค์ไม่มีแก่จิตแก่ใจที่จะฟังเสียงติดสีตีเป่าฟ้อนรำขับร้องนอนนอนแต่หัวค่ำตื่นขึ้นมาพวกนี้เห



มีอนกับอยู่ในป่าช้าเลยเนี่ย

แล้วรุ่งขึ้นไปอีกไปเห็นสมณะพระองค์จึงได้อุบายว่ามีมืดแล้วจึงมีสว่างเป็นเครื่องแก้ มีร้อนแล้วก็มีเย็นแก้ คงจะมีวิธีที่จะแก้ไม่ให้แก่ไม่ให้เจ็บไม่ให้ตาย แล้วก็ไม่มีใครถามพระองค์

แล้วพระองค์ก็ไม่ได้แสดงว่าพระองค์ค้นพบพ้นจากความแก่ความเจ็บความตายทั้งหมดเลย

พบพระองค์พบเห็นสมณะผู้สงบนั้นแหละคือสงบความแก่ความเจ็บความตายทั้งหมดเลย ว่า

สงบแล้วก็คือว่างเข้าใจมึน เนี่ยว่างด้วยความสงบ สมณะที่มาเป็นนิमितหมายให้พระองค์รู้

พระองค์เลยออกบวชวันนั้นแหละแล้วก็ไปเรียนจากอาฬารดาบสได้สมาบัติ๗

ไปเรียนกับอุทกดาบสได้เพิ่มมาอีกหนึ่งเป็นสมาบัติ๘ แล้วเห็นว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้

ทิ้งเลยแล้วก็มาตอนนั้นเขาในยุคนั้นสมัยนั้นเขานิยมการทรมานกาย นักบวชโยคีทั้งหลายเนี่ยเขานิยม

พระองค์ก็เลยต้องปฏิบัติตามว่ามันจะบรรลุได้จริงหรือเปล่า

แล้วพระองค์ก็ปฏิบัติไปจนผอมจนไม่มีกำลังเลยเกือบตายถึงสลบเลยแล้วพระองค์เห็นว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้แน่

การตรัสรู้ต้องเป็นทางอื่นคือทางใจแล้วไม่ใช่ทางกายนี้ทรมานกายลำบากเปล่า

แล้วพระองค์ก็เริ่มมาฉันอาหารใหม่แล้วก็มานึกถึงตอนที่พระองค์เป็นพระราชากุมาร

เมื่อคราวที่แรกนางวิญพอพระพี่เลี้ยงไปดูพระพุทธรูปิดาแรกนางวิญเนี่ย พระองค์ไม่มีอะไรทำ

แต่พระองค์หายใจเข้าออกเนี่ยแสดงว่าจิตพระองค์ไม่ไปไหนเลยแต่พระองค์สังเกตเห็นว่าเอ!

เมื่อพระองค์หายใจก็เลยรู้ว่าหายใจเข้าสั้นหายใจออกสั้น หายใจเข้ายาวพอรู้ว่าหายใจเข้ายาวเนี่ย

แล้วก็ทำเป็นฌานเป็นญาณขึ้นมาเนี่ยพระองค์จึงนึกว่าทางตรัสรู้ต้องเป็นทางใจนี้เลยเนี่ยต้องมาใช้เนี่ยที่

พระองค์มาแสดงเรื่องของสติปัฏฐาน๔

อะไรเนี่ยเรื่องอานาปานสติเนี่ยตามรู้แล้วถามว่าหายใจเข้าก็ไม่เที่ยงหายใจออกก็ไม่เที่ยง

หายใจเข้าแล้วไม่ออกก็เป็นทุกข์

หายใจออกแล้วไม่เข้าก็เป็นทุกข์เนี่ยเห็นมึนแล้วออกไปแล้วไม่เข้าก็ตายเนี่ยอนัตตา

ออกไปแล้วว่างหมดเลยเข้าไปแล้วมันตายแล้วก็อนัตตาหมด

แล้วพระอาจารย์ก็มาพิจารณาว่าเพียงแต่อาตมายกสติขึ้นมาพิจารณาสติปัฏฐาน๔

เนี่ยอาตมาถามจิตตัวเองว่าอะไรคือตัวฟุ้งซ่าน? ก็มีตัวรู้ขึ้นมาว่าสติมันระลึกรวมเกินไป

เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้ว่าสติมันระลึกรวมเกินไปแล้ว

เราก็แยกจิตจากสติไม่ให้มันระลึกรวมเมื่อเราแยกจิตจากสติเมื่อสติไม่ระลึกรวมถึงอารมณ์

อารมณ์มันก็ดับเลยเขาเรียกนิโรธความดับเลยแล้วก็ปมรรคจิตขณะเดียวกันเลยเรารู้ทำให้อาตมารู้เลย

รู้ได้เร็วด้วยเนี่ยพิจารณาสติตัวเองลงอริยสัจ๔

เลยเนี่ยเห็นมึนแน่แล้วพวกเชิงมีปัญญาขันขนาดไหนเนี่ย(หัวเราะ)เนี่ยพระอาจารย์ต้องเอามาถามมาส

อนมาบอกให้รู้เรื่องอานาปานสติเนี่ยคือหายใจเข้าก็ไม่เที่ยงหายใจออกก็ไม่เที่ยง

หายใจเข้าแล้วไม่ออกก็เป็นทุกข์มันอึดอัดเห็นมึนหายใจออกแล้วไม่เข้าก็เป็นทุกข์อีก

แล้วมันก็อนัตตาหมดเข้าลมออกก็ไม่เป็นตัวตนด้วยอนัตตาว่างเปล่า

แล้วเราไปยึดติดอะไรกับความว่างเปล่าแล้วถามว่าอะไรมีค่าที่สุด? ทรัพย์สินสมบัติหรือ? ไม่ใช่



สิ่งที่มีค่าที่สุดก็คือลมหายใจเนี่ยถ้าไม่หายใจเข้าหายใจออกเนี่ยมันตายแน่ แล้วเอ็งจะไปให้ความสำคัญทรัพย์สินสมบัติบุตรภรรยาเนี่ยพระอาจารย์ว่ายังห่างไกลมงายอีกเยอะ(หัวเราะ) ต้องว่าอย่างนี้ เอ็งจะต้องรู้จักลมหายใจเข้ามาฝึกทำความว่างเอาไว้พอเอ็งระลึกถึงลมหายใจปั๊บ มันก็ตัดอารมณ์คือตัดรูป ตัดเสียง ตัดกลิ่น ตัดรส ตัดโผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์หมดเลย

เอาอารมณ์เนี่ยเป็นธรรมารมณ์เข้าใจมั๊ย? คือเออนัดตาความว่างของลมมาเป็นอารมณ์ แต่ว่าพระพุทธเจ้าตรัสอีกนัยยะหนึ่งเรียกว่าสุญญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์เนี่ยแล้วเห็นมั๊ยเนี่ย ทุกอย่างต้องลงความว่างหมด อย่างพระอาจารย์หยิบอะไรขึ้นมาอธิบายลงได้หมดจะแสดงสูตรไหนก็ช่าง จะเป็นอาทิตตปริยายสูตร รูปเป็นของร้อน เสียงเป็นของร้อน กลิ่นเป็นของร้อน รสเป็นของร้อน สัมผัสเป็นของร้อนเนี่ยอาทิตตปริยายสูตร คือแสดงของร้อน แล้วถามร้อนแล้วมีเย็นมั๊ย?

เราก็จะเห็นว่าเมื่อร้อนแล้วกลายเป็นเย็นว่าร้อนนั้นก็อนิจจังไม่เที่ยง ที่พระองค์มาแสดงสอนอาฬารดาบส อุทกดาบสที่บูชาไฟ บูชาด้วยของร้อน ใถ้นั้นเป็นร้อนภายนอกร้อนด้วยไฟ ไฟนั้นมีประโยชน์หุงต้มเผาไหม้อะไรที่พระองค์แสดงไว้หมด แต่ที่ร้อนในใจร้อนเพราะรูป ร้อนเพราะเสียง เพราะกลิ่น เพราะรส ร้อนเพราะสัมผัสเนี่ยร้อนในใจเนี่ยพระองค์เห็นความสำคัญอันนี้มาเป็นธรรมะภายใน ใถ้นั้นร้อนภายนอกใถ้นั้นร้อนภายใน

แล้วพระองค์ก็แสดงถึงว่าพวกขงิลบูชาไฟเนี่ยเมื่อรู้ความจริงเนี่ยตัวเองที่บูชาพญานาค บูชาไฟเนี่ยเสียเวลาเปล่าไม่ได้ประโยชน์จากการบูชา ฟินไฟก็หมดไป แล้วตัวเองก็ไม่พ้นทุกข์ด้วยตัวเองก็ต้องไปหามาอีกไหม้หมดไปแล้ววันหนึ่ง ความจริงนะไหม้หมดไปแล้วก็คือว่างหมดไปแล้วก็ไม่ได้คิด

ต้องไปไม่ไหวว่างคือต้องให้เผาติดต่อไป(หัวเราะ)แล้วก็จะเห็นตัวเองว่ากูนี่โง่ดักดานมาเป็น๑๐ปี ๒๐ปีจนหมดอายุขัยเลยต้องลอยบริหารขงิลหมดนั่นเองที่กัสสปะอยู่กลางแม่น้ำนี้กว่าภัยอันตรายเกิดกับพีใหญ่คืออุรุเวลกัสสปะ ทำไมบริหารขงิลนี้ลอยมาเพียบเลย

ตามมาดูมารู้ความจริงก็ลอยต่อไปแล้วถึงคยากัสสปะน้องคนสุดท้องเนี่ยเจอนึกว่าพีเรามีอันตรายเนี่ย๕๐๐ คนถึง๑๐๐๐คนนะ พี่น้องสามคนมีบริวารรวมกันแล้ว๑๐๐๐คน ลอยบริหารทั้งหมดเลยบริหารขงิล ลอยไปแล้วจะได้ไม่ยึดติดในความเป็นขงิลคือว่างเนี่ยจำไว้ให้ดีเนี่ยพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วสอนอะไรเนี่ย สอนมัชฌิมาปฏิปทา สอนอริยสัจ๔ สอนอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาอันที่เป็นหัวใจเป็นหัวใจใหญ่ๆ

แล้วเมื่อพระองค์สอนก็คือตรัสรู้อะไร

ก็คือสิ่งที่พระองค์มาสอนเนี่ยที่พระองค์ตรัสรู้มาแล้วคือรู้มาแล้วคือเอาความรู้มาสอนเข้าใจมั๊ยจึงเรียกว่าตรัสรู้ เดี่ยวตรัสรู้ยังอีก เอ็งฟังมาตั้งแต่ต้นจนจบนั้นนะเนี่ยคือตรัสรู้(หัวเราะ)คือความรู้ของพระพุทธเจ้า

ที่พระอาจารย์เอาของพระองค์มาแสดงให้ฟัง ถ้านิพพานแล้วก็เจียบหมดเลยว่างเปล่าแล้ว นิพพานัง ปรมัง สุธญญังแล้ว ประสูติ ตรัสรู้

แล้วก็นิพพานังนี่..เอาละถึงเวลาที่จะทำตามพิธีกรรม...แต่ก็เห็นใหม่สมบุรณ์แบบสรุปสั้นๆประสูติ ตรัสรู้ นิพพานก็คือว่าง ถ้าว่างแล้วก็จบแล้ว นิพพานัง ปรมัง สุธญญังแล้ว(หัวเราะ)...



วันอาทิตย์ที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕
เวลา ๑๔.๔๖ น.